

For ca. 400 år siden skrev den engelske historiker William Camden om »The Balance of Europe« eller den europæiske ligevægt. Dengang interesserede man sig også for, hvordan og hvorledes man kunne etablere fred og stabilitet i Europa. Hvordan kunne man så etablere en europæisk ligevægt? Historien har vist, hvor svært det er, og at hver gang en magt forskubbede sig, hver gang ligevægten forrykkedes, fik vi krig og ufred. Historien har også vist, at de små europæiske lande hele tiden har måttet orientere sig i de store europæiske landes interessesfære, hvis de skulle have nogen som helst mulighed for at placere sig i en europæisk balance, en europæisk ligevægt.

Efter Anden Verdenskrig havde vi en global ligevægt baseret på den kolde krigs regler, men det, der er situationen nu, efter at Muren er faldet, er jo, at vi skal til at etablere en ny europæisk ligevægt, der kan sikre freden og stabiliteten.

Som danskere er vi så heldige, at vi allerede er med i det, vi kan kalde den vesteuropæiske ligevægt, som er baseret på Romtraktaten og de øvrige traktater om det indre marked og på Maastricht. Det er faktisk baseret på nogle nye principper, nemlig om et retligt forpligtende samarbejde mellem de lande, som deltager, og EU-samarbejdet giver jo os som lille europæisk land en indflydelse på den europæiske balance og på, hvor vi skal finde den europæiske ligevægt.

Den stabilitet, vi har nået via EU-samarbejdet, bør efter konservativ opfattelse nu udstrækkes til de baltiske lande og til landene i Central- og Østeuropa, og der arbejdes i den retning. Europaaftalerne er jo første skridt, for vi tror i Det Konservative Folkeparti, at vi kun kan skabe en varig fred og en stabil udvikling, hvis vi sikrer, at de mennesker, som eksisterer og arbejder rundt omkring i Europa, får samme vilkår for deres virke uanset deres nationalitet. Med EU har vi netop etableret et samarbejde, hvor vi fjerner diskrimination af nationalitet, og hvor vi har etableret fælles politik på landbrugsområdet, industriområdet, på markedet, således at der er ens konkurrencevilkår mellem borgerne i EU-landene.

Vi ønsker altså at give befolkningerne i de baltiske lande og befolkningerne i Central- og Østeuropa, som har baseret deres politiske systemer på de samme principper som os, mulighed for at deltage i dette europæiske samarbejde.

Med 15 lande og formentlig 10 lande mere om nogle år er det også afgørende vigtigt, at vi får EU til at fungere effektivt. Derfor går opgaven ud på, at vi i forbindelse med regeringskonferencen i 1996 skal beskæftige os med EU's virkefelt, og vi skal samtidig have slået fast, hvad der skal være nationalt virkefelt, for selv om traktaterne kun giver EU ret til at beskæftige sig med det, som er nævnt i dem, er der for store uklarheder.

Der er også for store uklarheder på de områder, hvor vi kan tale om delt kompetence, og derfor skal vi efter vores opfattelse have præciseret nærhedsprincippet mere klart. Samtidig skal vi også på flere områder have præciseret, hvor det er, Kommissionen har kompetence til at stille forslag om harmonisering af national lovgivning; det gælder f.eks. på det sociale område. Hvor man i sin tid med Maastricht-Traktaten indførte en social dimension for at undgå social dumping, ser vi i dag en tendens til, at man langsomt fra EU's side bevæger sig ind på det sociale område.

Dér ønsker vi som parti, at vi bruger regeringskonferencen til at fastslå, at der kun kan blive tale om EU-lovgivning, hvis man samtidig kan bevise, at der er tale om social dumping, der er konkurrenceforvridende, og at det derfor er nødvendigt at lave fælles retsakter på området.

Vi mener, at ligesom vi med Maastricht-Traktaten fik fastslået nogle områder, hvorpå der ikke kunne ske harmonisering, skal vi i forbindelse med regeringskonferencen have det udvidet til flere områder.

Et af de områder, hvor der ingen tvivl er om, at vi virkelig skal have truffet nogle beslutninger for at få effektiviseret samarbejdet, er det udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske område. Vores erfaringer efter Maastricht viser, at der er et stort behov for at styrke EU's beslutningsproces og handlekraft med hensyn til udenrigspolitikken og sikkerhedspolitikken.

Vi ønsker ikke fra konservativ side, at vi skal træffe kvalificerede flertalsbeslutninger, hver gang der er et udenrigs- eller sikkerhedspolitisk emne oppe, men vi ønsker, at vi skal bruge den adgang, der ligger i Maastricht-Traktaten, og at den yderligere skal forstærkes ved regeringskonferencen, så de fælles aktionsområder hurtigere bliver identificeret og bliver mere konsekvent fastlagt, således at de kan komme ind under det normale udenrigs- og sikkerhedspolitiske samarbejde i Traktaten.